

"Заворожи мені, волхве..."

Літературна конференція-презентація книги В. Мельниченка

"Шевченківська Москва"

Анна Климова, Анна Шевченко,
студентки-третьокурсниці
Інституту філології
Сумського ДПУ ім. А.С. Макаренка

*Заворожи мені, волхве,
друже сивоусий,
ти вже серце запечатав,
а я ще боюся...*

Ці слова зродилися у Т. Шевченка після безпосереднього знайомства з відомим актором М. Щепкіним. Доля звела їх не в "нашій славній Україні", а в зелених лабіринтах московського парку. Здавалося б, що може бути спільного у бідного кріпака пана Енгельгардта з московським бомондом взагалі? Відповідь на це питання можна знайти у книзі Володимира Мельниченка "Шевченківська Москва", презентація якої відбулася в актовій залі Сумської обласної універсальної наукової бібліотеки.

Підготовку до літературної конференції-презентації очолили доцент кафедри української літератури Інституту філології СДПУ ім. А. С. Макаренка О.Р. Єременко та завідувача загальним читальним залом СОУНБ О.М. Малиш, які й розпочали свято.

Під супровід бандури зворушливо пролунали "Думи мої, думи..." у виконанні Галини Іванівни Кавунник і

її сина — другокурсника Миколи, студенти-філологи декламували вірші Великого поета.

Перебування Т. Шевченка в Москві стало вищим виявом української духовної присутності, на яку Москва, здається, була приречена з часу свого заснування. Т. Шевченка і М. Щепкіна зв'язували щира особиста дружба, скріплена не тільки кріпацьким походженням обох, а й однаковим розумінням ролі і значення мистецтва в житті суспільства.

З уст ведучої Шевченко Анни звучали щоденникові записи великого поета і художника, в яких він згадував про московських товаришів, зокрема про М. Щепкіна: "Ось це справжній друг! І я безмірно щасливий, що маю такого друга". Поет подарував акторові збірку "Кобзар", М. Щепкін часто декламував вірші друга. 70-літній старець приїхав до Нижнього Новгорода, щоб зустрітися зі звільненим засланим. Саме тоді Т. Шевченко подарував М. Щепкіну автопортрет і присвятив йому поему "Неофіти". Поет був захоплений виступами актора у місцевому театрі, високо шанував його як людину. "...яскравіше і вище за великого артиста стоїть людина, яка привітно посміхається до мене. Це — друг мій єдиний, мій незабутній Михайло Семенович Щепкін", — писав він.

У своєму геніальному слові Т. Шевченко навіки викарбував ім'я великого артиста, присвятивши йому поезії "Заворожи мені, волхве", "Чигрине, Чигрине...", які прозвучали у виконанні Павленко Юлії, Безкоровайної Ольги, Климової Анни.

У березні 1858 року, повертаючись із заслання, Тарас Шевченко зупинився в Москві і гостював у родині М. Щепкіна, тоді й намалював портрет друга.

Завершальним акордом свята став вірш Є. Маланюка "Не поет, бо це ж до болю мало...", який проникливо прочитав студент-філолог Кокадей Максим.

Урочиста конференція-презентація швидко добігла кінця, але запалила в серцях глядачів світлу іскру любові і поваги до двох геніїв — поета і артиста, які вміли дружити по-справжньому.